

Навсѣкжде се жълтѣха узрѣли, буйно изкласили ниви.

Полюшнати отъ тихия вѣтрецъ, класоветъ допираха своитъ златочели коронки и издаваха кристаленъ звънъ.

— Какво богатство е наредила земята това лѣто! — викаха селянитъ. — Наесень ще праятъ хамбаритъ отъ злато.

— Нека да е добра годината, че щомъ има хлѣбъ вжщи — радостъ ще има, — думаха други. — Я вижъ, какъ сж натежнѣли класоветъ отъ зърно!

Нивата, предъ която бѣха спрѣли селянитъ, потръпна отъ радостъ. Тя се развълнува още повече.

— Полюлѣй ме, вѣтре, — замоли се, нивата — поразхлади загорѣлитъ чела на моята челядь, че това слънце ни опече живи.

Вѣтрътъ полюшна узрѣлитъ класове и тѣ звъннаха, допирайки нѣжно златочелитъ си коронки.

— Не се блѣскай! — развика се единъ високъ стрѣкъ къмъ своя съ-

седъ. — Ако те е ядъ, че съмъ похубавъ класъ отъ тебе, азъ не съмъ виновенъ. Или искашъ да ми повредишъ стройната снага, че да стана и азъ изгърбенъ като тебе! — сърдѣше се житниятъ класъ, що бѣше избуялъ на високо и стърчеше надъ всички класове.

— Не се допирай до мене! — продължаваше да крещи той. — Ще ме изцапашъ. Ухъ, колко си грозенъ — не мога да те гледамъ такъвъ старъ и приведенъ.

Житниятъ класъ, комуто се караха, наистина не бѣше високъ, като съседа си. Но то бѣ затова, че имаше едри зърна, които тежаха и крѣхкото стѣбло не можеше да ги удържи, та пълниятъ класъ бѣ увисналъ, като кичоръ надолу.

— Какво съмъ виновенъ азъ! — отвърна смирено пълниятъ класъ. — Не виждашъ ли, че ми тежатъ житнитъ зърна и стѣблото ми е крѣхко, та едва ги удържа. Благословена бѣше годината, моето жадно коренче имаше много влага и зърното се налѣ и наедрѣ.